

ZÁSNUBY

Vše bylo připraveno na největší a nejvelkolepější zasnubní hostinu, jakou celá země pamatuje. Nebylo totiž v plánu provdat jednu, ale hned dvě princezny.

Starší Jombrlína byla oděna do skvostných, saténových šatů zelené, khaki barvy, s tak dlouhou vlečkou, že dveře do zasnubního sálu musely zůstat tři hodiny otevřené, než se celá vlečka dostala dovnitř. Konec předlouných šatů, aby se neupatlaly od bláta držel nad zemí ovčák a jeho třicet chundelatých, bílých pomocnic. Na hlavě měla Jombrlína diadém posázený tisícem a jednou perlou. Její hlava se tíhou šperku klonila buď k jedné či druhé straně, takže jí hlavu museli lokajové podpírat: hlavu porostlou dlouhými stříbro-zlatými vlásky. Někteří poddaní jí říkali Zlatovláska – ale toto jméno se neujalo, bylo už takové zastaralé a dělalo z princezny zralou ženu, ale Jombrlíně ve skutečnosti bylo teprve třináct.

Mladší Bimbrlína byla též oděna do skvostných šatů, avšak ty nebyly saténové, nýbrž ze zlatého hedvábí s mohérovou linkou, dovezenou až z Himaláje. Šaty nebyly khaki, ani modré, ani jinak barevně výrazné, ale jednoduše zlatohedvábné s mohérovou linkou.

Vlečka byla pouhé dva metry dlouhá, zato princezniny vlasy padaly daleko za vlečku a vyplňovaly každičký roh zasnubního sálu. Měly barvu

slunce a měsíce a hvězd. Poddaní nevěděli, jak jí říkat a tak jí říkali: ty naše sluníčko, ty náš měsíčku, ty naše hvězdičko, ale ani jedno to jméno se naštěstí neuchytilo.

Nikdo nevěděl, proč chtějí Bimbrlínu provdat – bylo jí deset!

.....

Avšak sál se najednou rozzářil, jakoby tisíce neonů spustilo naráz svou píseň světla. Vybledla krása obou dcer. Každý host omdlel a kdo neomdlel stál s otevřenou pusou. Vstoupila královna Ilomínka I. Dlouhé černé vlasy jí sahaly do útlého pasu. Její vlasy zářily tak oslnivě, že to bylo až neobvyklé, jelikož byly havranově černé. Šaty byly krásné tolik, že to ani popsat nelze – prostě vezměte krásu Jombrlíny a spojte jí s Bimbrlíninou a ještě kousek přidejte a máte to. Na hlavě se královně honosila krásná korunka z ryzího zlata se třemi démanty, jako oči ještěrky zahradní.

Ti, co královnu neznali, říkali: Tak Jombrlína a Bimbrlína mají ještě třetí, osmnáctiletou sestru, to budou dlouhé vdavky.

.....

Ozval se smích. Málokterý svatební host se udržel a nezačal se ve veselých křečích svíjet po podlaze. Do sálu vešel pan král. No, vešel! On přihopkal. Oblečený do bílých spodků a tlustých vlněných ponožek, s pusou roztaženou přes celý obličej, dlouhými skoky baletky vnikl mezi svatebčany. V ruce držel prak a volal: „Hopsa, hejsa – to je lidiček, ale

kam zmizel pan králík? Všichni na kolena! A hledat!“ Poddaní si museli v rámci svého naučeného patolízalství kleknout a dělat, že hledají králíčka.

Do této veselé atmosféry vešel princ Bukoslav.

.....

Když Bukoslav spatřil všechny, kromě tří krasavic, na podlaze, pomyslel si: ‚to musejí být ale spanilé a vznešené dámy, když jim celé království leží u nohou.‘ A hledal očima pana krále, jenž by měl rovněž stát. Nenapadlo ho ani ve snu, že král se plazí ze všech nejnižší a má na sobě pouze spodky a prak. A tak Bukoslav zvolal: „Přišel jsem se ucházet o ruku princezny, je tu někdo, komu o ní mohu říct?“

Ze zdola, z pod těl plazících se poddaných se ozvalo: „Jo, jó...ale králíčka musíme najít, zatancuj si zatím s jedno z mých dcer dupáka, jen nezašlápni pana králíka...“

.....

Bukoslav tedy zvolal „Hudbo, hraj!“ a z balkónku nad sálem se okamžitě začaly linout zvuky svatebního tanga a princ předstoupil před trojici krasavic. Jeho pohled se zastavil u Jombrlíny a zatajil se mu nad tou krásou dech. Princezna neváhala a vidouc, že princ nedýchá, hned ho nahodila umělým dýcháním.

Král se totiž v zápalu hledání odplazil do zahrady, spodky zde ale zůstaly zachyceny o hřebík.

„Ach, ach!“ pronesla královna a zavolala dvorního lékaře Nešpora (najatého v jednom sanatoriu v Čechách), který odešel za králem do zahrad.

Krále již nikdo nikdy neviděl (ačkoliv někdo tvrdí, že ho viděl v novém úboru ve zmíněném sanatoriu).

.....

Bukoslav se oženil s Ilomínkou I. a vládli spolu moudře a spravedlivě. Princezny se šťastně a movitě provdaly za dva sličné (lehce šilhající – což nebyl pro královského optika žádný problém) prince.

Všichni poddaní měli nový královský pár rádi a nosili jim ochutnat, co všechno napekli a navařili –

Bukoslav velice rád ochutnával a tloustl, avšak Ilomínka nikoli, díky cvičení, které denně, před probuzením svého otlého miláčka, prováděla.

A tak to tak šlo pořád dál, až nakonec Bukoslav praskl.